

ellenséges hatalom szomszédsága, mely ezen ellenségeskedést még keserűbbé tette. Franciaország az egyesült Nagybritanniától nagyon félhetett, az egyedül álló Angliától kevesebbet; államhátszékességét fogva tehát a gyöngyöskőzi gyámlotit az erősebb Anglia ellen. Franciaország ezen két ország minden háborúiban nyíltan vagy aluttanban, Skócia részén állt.

A mi eleinte a nagybritanniai sziget két része közt az érvényes létesíté, lassankint enyészni kezdett. A 16-dik században a vallásos eszmék befolyása az általam és magán viszonyokra legerősebbek voltak. Akkor minden ember először katolikus, protestán, mohamedán volt, s csak ezután angol, francia vagy török. Az udvarok fondorkodásai, a tábor kegyetlenkedései és az iskola furiangosságai közt az egyetemes vallás törősz szalagja vonult keresztül, minden más viszonyt vezetve s urálva. Természetes volt tehát, hogy az angolok és skótok nem lényeges szertartások fölötti ellenszenveiket s viszályaikat elfeledték, mielőtt a protestantizmus érdekeiről vala nyagban s egészen szó, és hogy a protestáns skót a protestáns angolhoz, a katolikus angol a katolikus skóthoz inkább szított, semmint honfitársához, ki más vallást követett.

Azért is merült fel a 16-dik század végével a két ország egyesítésének eszméje. Erre a katolikusok a katolikus Stuart Maria alatti egyesítés, a protestánsok Skócia meghódítása által a protestáns Erzsébet alatt törekedtek. De az egyesülés csak a két királyi halála után sikerült, és nem akként, a mint mindkét országra üdvös lett volna. Jakab, az 1587-ben kivégeztetett Mária fia s utóda, a ki ennek trónvesztése óta Skócia királya volt, 1603-ban az angol trónra lépett, de ez által nem lőn Nagybritannia királya, csak Anglia s Skócia királya maradt; ott VI-ik, itt I-ső Jakab nevet viselt. A két ország igazgatása egészen el volt választva. Edinburghban független parlament működött, a Tweed partján vámosok álltak, és egy skót épen oly idegen volt Angliában, mint egy spanyol vagy portugál.

Itt létesült az első közös összeköttetés Anglia s Skócia közt, a nélkül, hogy a két nemzet közt a régi nemzeti gyűlölet megszűnt volna.

Mint álltak ekkor a dolgok a Duna partján?

A magyarok a 9-dik században a Kárpátokat övedző síkságon táboroztak, az őslakókat majd meghódítva, majd elszorítva. Valamint a szászok Britanniában, épen ugy maradtak az új jövevények is a síkságon, míg a gyöngyöskőzi, de függetlenségüket mégis szerető szlávok és galeek a nehezebben megközelíthető hegyi vidékekre vonultak.

A magyarok nemskára minden közelükben lakó népekre veszélyesek lőnek, és portyázó csapatok Németország szívéig s Olaszországig terjedtek ki. (Ab Ungeorum non defensas jaculis,) esedeztek ekkor a mondenaiki védszentjökhez.

A Lech mezőn vívott ütközet (955.) megmenté a barbárságtól Németországot s Magyarországot is; mert a magyarok a további portyázásoktól visszatartatva rendeztebb életet kezdtek. A gyilkoló s rabló csapatok békés embereké és keresztényekké lőnek, német telepítvényesek jöttek az országba s így nyertek meg Magyarországot a művelődés számára. A magyarok nem éltek ugyan különös barátságos viszonyban német szomszédaikkal és több háborút viseltek Austria ellen, de ez csak a szomszédok közötti szokásos viszálykodás volt, és különös intenzív ellenségeskedés vagy féltékenység s a nemzeti gyűlölség nyomát nem találjuk köztük, mint az angoloknál s skótoknál. A magyarokat épen oly gyakran látjuk a Habsburg háziert az austriaiak mellett, mint ellenük küzdeni; így: 1278-ban cseh Ottokár, 1298-ban nassaui Adolf, 1322-

ben bajor Lajos ellen. V-dik Albrecht austriai herceg 1487-ben királyi választatott a magyarok által. Alatta egyesítették először azon országok nagy része, a melyek most Austriát képezik, és fia, posthumus László alatt is, 20 évig maradtak egyesülve. A különböző országok, a melyek ezen két uralkodó alatt egyesültek, megtarták ugyan legteljesebb függetlenségüket, de mégis közelbebb érintkezésbe jöttek, és a népek így készítették magukat elő későbbi egyesülésökre.

László halála után (1457.) megszünt ugyan Magyarországot összeköttetése a Habsburg házzal 70 évre, de Austriával összeköttetése nemsokára megint létesült. Korvin Mátyás, Magyarország nagy királya meghódította 1485-ben Austriát és leginkább Bécsben székel.

Halála után csak rövid ideig maradtak ezen országok elválasztva. Ismét egy habsburgi választott Magyarországot királyává s ezuttal az összeköttetés nem volt többé felbontandó.

A mohácsi főkötvet elvesztett, II-dik Lajos a moscsárba fult, és a magyarok király nélkül, legyőzve s bátorságukat veszítve a győzelmes töröknek nem állhattak egyedül ellent; Ferdinandot választák tehát királyuknak, a kinek különben is örökösödési igénye volt a trónra. Austriának s Magyarországnak csak egy fejedelme volt, mégis egymástól független két ország maradtak. Idővel a két ország különbözősége elenyészett, és benső, mindkét részre üdvös összeköttetés létesült volna köztük, ha kártekonnyidegen befolyások nem lépnek közbe. Mielőtt Magyarországon egy párt elégedetlenkedett, a törökben buzgó segélyre talált. Ezek igen jól látták, hogy az Austriával egyesült Magyarországot áthatatlan bánya leend előltűk; minden alkalmat megragadtak tehát, a két ország közé tolokodni és gondoskodtak arról, miszerint solase hiányozzék a habsburgiaknak egy ellenkirály.

Az elégtelenség, dicshagyó magyarok elbizottakká lőnek és jogaiknak minden, valódi vagy képzelet érintése alkalmával fegyvert ragadtak, s önző olalmazókat segítségül hívtak. E szerint itt épen azon szerepet játszták a törökök, mint a francziák Skóciában. De ezek se hiányoztak itt és izgatták s gyámolták a törököket, meg a magyarokat.

Ezen viszonyok csaknem változatlanul maradtak, míg a szultánok hatalmától félni kellett; tehát a 17-dik század végéig. Az austriai herceg előbb magyar királyi választandó, de ez mindig megtörtént. Igen, a magyarok némileg elismerték a Habsburg-ház örökösödési jogát és csak azt tartották fenn maguknak, hogy e ház tagjai közt a legkedvesebbet választssák meg. A királyok mindig gondoskodtak arról, hogy azon herceg, kire többi országaik voltak szállandók, még életük folyamán alatt választassák királyiává, és így Austria összeköttetése Magyarországgal solase szakítottatott többé felbe. I. Leopold császár alatt, 1687-ben a magyar országgyűlés a trónörökösödést fíra József és fíutódaira ruházta, az elsőszülöttségi jog szerint; míg a pragmática sanctio által 1723-ban az örökösödési jog a leányágról leszármazókra is kiterjesztették. Csak ez által biztosították örökre Austria összeköttetése Magyarországgal, de a két ország összeolvadása nem történt meg. A Sz.-István koronájához nem tartozó országok, Magyarországgal ellentétben még mindig örökösártományoknak nevezettek. A tiszta személy-unió fennállt és senki által se támadtatott meg, ellenben nem is volt gyűlölség és féltékenység a különböző népek közt.

(Folyt. köv.)

Szláv lapok az orosz rendjelekről.

A „Pozor” oct. 9-ki számában, különösen annak prágai leveleiben ezt olvassuk:

„Mialatt annyit beszélnek és írnak szerzte a német kérdés fölül, im értesültünk egy szláv tündetés fölül az orosz kormány részéről. En — ugymond — nem akarok szólni hozzá, csak annyit említek föl ezennel, miszerint itt Prágában e tárgy fölül igen szeretgázók a vélemények: mert itt van russo-phil és polonophil párt is.”

Addig is a „Gáj” lapja tárczáiról, oct. 7 diki számában indolva a bécsi „O. und W.” után, csodálkozik, s — tegyük hozzá részünkről — méltán és nem ok nélkül, azon kirívó jelenséget, miszerint épen a legdiszibb nevek, mint: Gáj, Daniesch, conte Bacchio és Solec kimaradhattak, ha már általán különös tekintettel akartak lenni a legérdemesebb dőlslávokra.

„Gáj” egész egy népet, a horvát me egye népét pár évtized alatt szerb-horvátá alakította át; különjárása, ámdé műveletlen, alig nyolcszázézer adeptust számláló anyanyelve helyébe a századok előtt irodalmilag kiművelt szerb-horvátot fogadtatván el vele, dacára a főpápsz részéről eicinte tapasztalt roppant ellenzésnek, s közzöve a parlamentaris megyerendésnek e tekintetben is roppant, bár mindenütt nem eléggé méltottat varázserények. Alig van horvát-szerb, a ki „Gáj”-nál is kiválóbb kellemmel kezelné az adoptív nyelvjárást, mely is most már hivatalos is, udvari is. „Gáj” lapja most már élete 27-ik évét éli s rendes napi lap. Daniesch Miklosich kedvenc tanítványa, s Vuk veje, belgrádi szláv nyelvészeti és irodalomtanár, egyaránt történeti, hasonlító és bölcsészeti jeles szláv nyelvész. Történeti jog-szótára sokat ígér. Mind hiába: rájuk nem mosolyog le kegyesen soha sem az orosz „fölvilágosodás” ministere. Tudják ök jól mindketten, egy mint mi is, a kik olykor-olykor közelebb állunk a rend-kovács Vulcan mthelyéhez. Tudjuk, vajjon miért nem? Bánják is ök!

Az osztrák, tulajdonképp a gácsországi ruszinok közt három egyén tündettett ki orosz udvari rendjelekkel, ugymint Kuzevskij kanonok és birodalmi tanácsos, Golovackij tanár és Djidiczikj, a lembergi „Szláv” szerkesztője. A lengyel és bolgár faj közt senki nem tündettett ki; vajjon mit mond a lengyel sajtotó a ruszinok kiüntetéséről?

„Mind a hármát — ezek az oct. 6-ki lembergi „Gazeta Narodova” szavai — a közvélemény már rég mint a moszkvai schismaticus fractio élén állókat tündette volt föl, s ime látnivaló most, hogy a közvélemény nem csalódott.”

Arra következőleg Djidiczikj, az egyik kiüntetett nek lapja, a lembergi „Szláv” oct. 8-ki számában „Orosz rendjelek” fölirat alatt ezt mondja:

„Oly időben, a midőn Oroszország szláv népei, (mert van ám ott nem-szláv nép is, ugy mint csaknem mindenütt) a felébredt nemzeti öntudat folytán megvetést fordulnak el a patentált, külföldiek módjára decorált kaszta azon embeireitől, a kik ez idő szerint a germano-aristocrata kormányt, a legnagyobb szláv-democrata államban mintegy idegen gyarmatot képeznek; oly időben, a midőn a szláv-ság arra tartott számot, miszerint Novgorodról föl fog hangzani valaha a hatalmas szó: félre a szabadalmakkal! félre a rendjelekkel! legyen meg a szláv földön mindenik nemzet részére egyazon jog és szabadság a maga teljében! — oly időben, a midőn a hivatalos decoratiók egész világon már elvesztették azon egész régi fényüket és jelentőségüket, a melyet a középkor elhalt népei szemé előtt birtak, — oly időben, mondjuk — a

minden oroszok czárja, Sándor császár szétküldé Novgorodról, nem csak maga Oroszország, hanem szintegy más egyb szláv-lakta országok tájaira rendjeleink újabb sorát, hogy velök nem egy, talán egészen ártatlan embert decoráljon, az egyenlők közt az egyenlőt s a szabadságot élőt és működőt kiüntesse, cs. patentált nemessé fölavassa, s így a novgorodi népnépnep egész jelentését elferdítse, meghamisítsa.”

Megértjük most, vajjon miért nem decoráltattak egyttal oly orosz slavophil pártbeliek, a melynek a magyar előtt is részben ismeretes írók és buvárok, ugy mint Akszakov, Hilferding, Jellagin, Lamanskij stb. Megbocsátják a külföldi slavophil-embernek a democrata rajongást, de nem ám a beföldiönek; amaz hasznos, ez káros lehet az orosz-germán-aristocrata rendszerre nézve.

De hát mit mond mind erre Francisci tanácsos lapja? Az egyszerűen a „Sürgöny”, a „Pesti Napló” és az „Ország” ebbeli nézeteit közlé és magáévá tévé.

Ével azonban korántsem merítettük ki a dolgot.

A „Pozor” prágai levelezője szölv a orosz rendjelekről, két cseh pátról szölt, a russophil és a polonophil pátról. Tudni kell, hogy minden kiválóbb cseh hazafi jó osztrák ugyan, de nem mindannyian osztják azon véleményét, miszerint Austria jelenlegi ministeriuma képes lenne megmenteni a birodalmat. Az események mindenfelől tolokodnak az európai kérdések megoldása fölül; a cseh honfiak egyik része tehát kétségbe esve saját honuk különbbeni megmentése fölül, különösen attól tart, nehogy a német egység kétes jellemű jóakarói, ugyanannak azontul is leendő györgítése tekintetéből Csehországot is Németthonba találják bekebelezni, — adott esetben a lengyelrel készek szövötkezni.

A „Národní Listy” oct. 9-ki számában, különösen annak Chelmsról, nyugati Poroszthonból kelt eredeti levele a többi közt ezt tartalmazza:

„Vigasztaljuk már egyszer magunkat azon jó reménnyel, hogy áll még a villamos ég s hogy a halmi kész hű honfiak serege nőttön nő. Mindenek előtt legyünk azon, hogy a két testvér nemzet, a cseh és lengyel a lehető legszorosabban egyesüljenek. Hiszen voltaképp csak ugyanazon egy nemzetet kell vala képeznünk. Ezt tanúsítja — Sáforszik buvártára szerint — mind a nyelv, mind az államtörténet is. Többször törekedtek immár e célra a csehek is, a lengyelek is, a bátor lengyel Bolyeszláv és a cseh Venceszsláv. Podjebrád, az utolsó cseh király tisztá cseh vérből, jól érezté azt, miszerint a csehek és a lengyelek előbb, de elvégre szorosan kénytelenek lesznek egyesülni; ép azért azon volt, hogy Jagielló Kaszimjerza Vladiszlávot töltesse a cseh trónra. Cseh és Lech ösapáink édes testvérek valának, hogyan tagadhassák hát ösönunkat atyafiságukat. Istennek hála, a lengyelek be kezdik látni már, hogy nem a francziáknál, hanem a szlávoknál, a szláv világban kell keresniök barátjaikat, különösen, hogy veleik, cseh testvéreikkel kell egyesülniök. Valóban, csak is saját magunkban és a szláv-ságban kell keresnünk alapját a reménynek egy jobb jövőre; csak is ily uton lehetünk képesek majd önállóságra vergődni föl s az elnyomott testvéreknek segédkezet nyújtani. A „Nadwislanjin” (porosz-lengyel közlöny) ezennel nagyobb mérvben fog tekintettel lenni Csehország ügyeire; ép azért oly eredeti levelezőket keres onnan, a kik az öntudatra ébredt nemzeti szellemetl áthatvák s a cseh művelődéssel és a csehek és lengyelek egymáshoz közeledésével foglalkoznak. A levelek cseh nyelven is lehetnek szerkesztve. Használjuk föl minden erőnket, hogy meghisús-

TÁRCZA.

Napi ujdonságok.

* Császár Ö Felsége Ischlbeni tartózkodását meghosszabbítván, csak ma, vagy holnap érkezik vissza Bécsbe.

* Az írói segélyegylet bizottmányi ülésében határozattá lett, hogy legkötünbb elhunyt költőink árál, ha nem folyamodnának is, illő gyámolításban részesüljenek.

* A kassai kath. papnövelde növendékei egy fiók-egyletet alakítottak, mely a sz. László társulatához csatlakozik. Tagjainak száma eddigél 50. A „P. H.” szerint e tagok elhatározták, hogy oly lapokat nem tartanak, melyek a katolicizmus elleni jellemükről ismereteseek.

* Szemere Bertalan a „Gazdasági Lapok”-ban részletezve közöl egy tervet a magyar bortermelők egyesülésére.

* Lisznyai Kálmán Balaton Füredről és Veszprémből, hol Auer hegedű művész társaságában dalestélyt rendezett és a felelővelmetl Jótékony célra ajánlották föl, visszaérkezett körülükbe. A balatoni gyógyfürdő nagy hatással volt ugyan rá, azonban gyökere orvosai még sem idézhetett elő, minél fogva helybeli jeles orvosaink tanácsát kérte ki.

* Reményi Ede az aggteleki barlangban is hódítást tett. A barlang látogatása alkalmával a jelenvolt nagyszámú társaságnak egy pár hazafias darabunkat eljátszván, a barlang egy része nevére Reményi teremnek kereszteltetett.

* Székács József ág. hitv. evang. superintendens jövő hó 22-ken ünnel meg pesti lelkeségének negyedszázados ünnepe.

* Barabás és Fajd urnak photograph-műterme az uri és korona utca sarkán megnyitották és reggeli 9 órától d. 3 óráig fogad megrendelőket.

* Pádly Gyula adattart szerkeszt a pesti jogászeletből, egyszersmind jelenti, hogy mielőtt a nyomdai teendők befejezve lesznék, előzetőit azonnal kiöletvendi.

* Bakody Lajos jeles zongoraművészünk egy misén dolgozik, melynek egyes részeit nagyon dícsérik.

* Rablölüldöztetések és elfogatások. Folyó évi september 25. 26. és 27-én a váci szolgabírói hivatal hatósága alá tartozó pusztákban gyanus köborlás és utlevél, vagy más személy bizonylatlány miatt, a esendörök által 7 csavargó fogatott el. F. hó 1-jén Székács István és Székács István gyalások, ugy gyóni lakos Pálkás György, mert egy ismeretlen illüldött rablónak menhelyet szolgáltattak, őrizet alatt a dabasi szolgabírói hivatalhoz kísértettek. Benedek közösgéből pedig Vas István, Szalay Zsuzsanna napaszmánson elkövetett súlyos testi sértés miatt Kalocsára kísértetett. Turay Gáspár Cibahkázáról és Lendvay Mihály Tiszta Földváról 28 darab birka eltolvajlása miatt a szolnoki szolga bírói hivatalnak átadattak. Beső István tolvajlásért a mátrai szolgabírói hivatalnak, Kompolt közösgéből Marton

György pedig rablásban gyanus, a szolnoki megyetörvénysek elé kísértettek.

* A Pest és Bécs közt közlekedő utasszállító gőz-sók ma megszüntetik járataikat és téli szállásra az új-pesti kikötőbe vonulnak.

* Krippel Károly egy kézművi, kereskedelmi és ipar névjegyzéket készült kiadni, mely a cs. k. birodalom összes e téreni firmáit magában foglalandja. E jegyzék a koronaországok, kerületek vagy megyék, városok és iparok szerint betűrendbe sorozva lehet legteljesebb áttekintést és kimutatást adandja a birodalom mindenféle ipar és kereskedelmi vállalatának, egyttal a cég mellett mindjárt említést teend arról is, hol, melyik kiállításán részesültek valamely kiüntetésben vagy jutalomban. Az iparosok és kereskedők címzeiteik mellett 20 kr beküldésére kéretnek föl, mely e vállalat kiöletésének alapjául szolgál, és egyszersmind lehetővé teendi azt is, hogy e munka bolti ára mennél olcsóbb lehessen. A vállalat szerkesztője lakik Bécsben, belváros Schulenstrasse 862 II. emelet.

* A nemzeti színház részéről Ellinger ur ellen szerződés be nem töltése miatt emelt kártérítést per a kir. tábla előtt az utóbbi javára dől el.

* Az országos magyar kertészeti társulat Debreczenben f. évi october 19, 20 és 21-ken gyűmölcs-s a kerti termény kiállítását rendez.

A kiállítás programja következő:

Miután a debreczeni kertészeti egylet választmánya is egyik feladatán tűzte, hogy céljának biztosabb és gyorsabb elérhetése végett gyűmölcskiállításokat rendez, s a folytonos kiállítás f. évi augustus 10 ke óta piac utczán a Csanak-ház alatti csarnokában életbe is léptette, s egy ősi nagy gyűmölcskiállítás tervének kidolgozására tagjai közt néhányat megbízott: annál nagyobb örömmel fogadta az országos magyar kertészeti-társulat azon tudósítását, hogy a gyűmölcs-s a kerti vetemény kiállítás helyül ez évben Kanizsán és Esztergomon kívül Debreczen is kijelöltetett. Ennek folytán nem késett a választmány magát a fent tisztelt társulat elnökével érintkezésbe tenni, hogy az előkészületek közmegállapodás folytán minél előbb megtörténjenek.

Részint közmegállapodás után, részint a reá ruházott felhatalmazásánál fogva a debreczeni kertészeti egylet a kiállítás idejére és rendjére nézve következőleg intézkedett:

1. A kiállítás ideje oct. 19., 20. és 21 diki napja, helye a polgári kaszinó teirme; megnyitattik 19-én d. e. 10 órakor.

2. Kiállítható mindenféle kerti termény, például gyűmölcs, nyers, aszalt vagy befőzött állapotban, száraz főzelek, zöldség, téli eltartásra is készíto, gyökerek, hagymák, virágok, magvak, kertészeti eszközök sat.

3. A gyűmölcsből legalább 3, legfeljebb 6 darab küldesek, a száraz főzelekből, zöldségből, aszaltványból s más kiállított tárgyból is legalább annyi, hogy az a nagy tömegben el se vesszen, de túlságosan sok helyet se foglaljon.

4. Minden küldemény mellett fel legyen jegyezve a tárgy neve, a termesztés helye, annak netaláni különös sajátosságai, eltarthatásának vagy elkészítésének módja.

5. Minden küldemény a tárgyak névsorával és mennyiségével együtt elnök Szabó Bálintnál (nagy-csapó utca 331. sz.) levélben bejelentendő; de maga a küldemény bérmentesen, jól begyűgyölve, bezárólag f. hó 16-ik napjáig a lelnök Nánassy Lajoshoz (Széchenyi-utca 1815. sz.) utasítandó.

6. A kiállítás után 3 nap alatt minden beküldő tartozik küldeménye elvételéről intézkedni, különben az a kiállítás költsége fedezésére eladatik.

7. A kiállítás ideje alatt f. hó 20-kán d. u. 4 órakor társas ebéd fog rendezetni.

8. A bíráló bizottmány munkáját f. hó 20-kán reggel fogja megkezdeni, és az eredményt — mielőtt munkájt bevégezze — azonnal ki fogja hirdetni.

Kelt Debreczenben, october 6. 1862.

Szabó Bálint m. k., Kovács János m. k., elnök, jegyző.

* A „M. O.” a gyűmölcs kiállítását írja le Nagy Kanizsán, melyben s pomologia köréből 600 faj volt gazdagon a leggyönyörűbb választékban, 5—6000 darabban képviselve. Csak maga Glocker Károly, B. Bathány enyingi uradalmanak kertésze 300 fajon felül mintegy 2000 darabban nevelte a kiállítás becset. Közel 80 termelője Zala, Somogy és Veszprém vármegyéknek jelent meg szebbnél szebb termesztményeivel, s az egész kiállítást a nép oly részvételt kísérte, hogy meghaladja az 1000-et napoként azok száma, kik belépti jegyek mellett látogatták azt meg.

* Mint a „H.” írja: debreczeni ügyvéd Molnár György a katonai törvényszék által m. hó 27-ken egy hónapi fogságra ítéltetett; kegyelem útján azonban 8 napra szállítottat le.

* A „M. g.” tudósításai közt olvassuk, hogy Kasán f. hó 1-jén hirdettetett ki a rögönbíróság.

* A virginia-szivarokhoz való dohánykészletnek csak pár hónapig tar, s ha addig Amerikából az ilyenmü dohány behozatala meg nem könnyítettik, a virginia-szivar nem sokára a ritkaságok közé fog tartozni.

* Békésem, az irodalmi téren is ismeretes Vöröses Eszter, leányegylet alakítására hivta fel a város hajadonait. A tervezett egyletnek több nemes czéljai lennének, a többek közt: az ősi déleleg magyar ruhaviselést teljes épségben föntartani, nagy krinolint nem viselni stb.

* A budai várostanács felhívást intézett a pestihez, miszerint a marhakereskedőket arra utasítsa, hogy marháikat — a marhavész terjedése iránti tekintetből — ne a lánchídon keresztül, de a tábori kórház alatt hajókort át szállítsák a budai partra.

* A Pest és a császárfürdő közt járó omnibusok, mielőtt a helyi gőz-sók közlekedése megszűnt, Ó-Budaig fogják járataikat folytatni.

* A kutyadög, melynek életbeléptetése mellett, természetesen a közönség tültelhelése nélkül, pártolólág szöaltunk föl, mint halljuk, tanácskozmány tárgya lett.

* Györökről tudósítják az „Alföldet”, hogy néhány nap előtt egy ottani lakos másodíci ereül a l m á v a l kedvezkedett a levelezőnek. Az alma tükéletesen érett volt s fáján több találtatott.

* Udvarhely, Erdélyben azon esetre, ha az erdélyi vasutvonal Hejásfalva helyett Udvarhelynek vezetnének, 20,000 napszámot és 1000 öi építéshez való

tölgyfát ajánlott meg, kimutatra egyszersmind, hogy e kis pályagörbület az ottani nagy közlekedés által igen jól kifizetné magát. Ha azonban ez öhaját nem teljesülhetne is, a város mindamellett két ezer napszámmal, vagy pénzváltásban 400 frttal járulna a nevezett pálya építéséhez.

* Fogyasztási addó. Csongrád mezőváros közösgie elöljárói f. hó 6-kan rendkívüli ülésre hívtak egybe, melyben az első alispán közlé velük, hogy az 5000 ft. váltásdíj kevesnek találtatván, 7000 ft. kívántatik, mire a közösg ajánlatul 6500 ft. emelte.

* Kolozsvártt. az írói segélyegylet javára „Bánk bán”-t adták, mely alkalommal a jelenleg ott mulató Bogner Vilma assz. a felvonások közt egy pár népdalt volt szives énekelni.

* A Kuruzsvártt. áldozata. Csongrádról írják az „I. T.”-nak, hogy ott egy bizonyos D. G., a ki erősen csontfájdalmakban szenvedett, egy ugnyezett javas asszonyhoz folyamodott. Ez a fájdalom hely bekenése végett egy irt rendelt neki, mely, minután használt, csakugyan megtette hatását: fájdalomai csakugyan örök időkre megszűntek, a mennyiben a beteg kevéssel utána meghalt.

* A minap említett tettünk egy halottról, a ki az újpesti utban egy árokon találtatott. A holttestet a Rókus-kórházba vitetvén, a boncolásnál kitűnt, hogy szélhűdés vetett véget életének. Az illető egyén bajorországi származású köborló volt. Külső sérelmet nem vettek rajta észre.

* Az itteni „hordár” ok száma novemberhó 1-ig 200-ra emeltetik. s a utczának állomást foglalt targoncások hasonlóképp bekebelezetnek a hordár intézetbe, hogy a nagyobb terhek vitelére alkalmaztassanak.

* Kolozsvártt. f. hó 10-ken a tanácsház nagy teremében végfárgyalás folyt le S. K. k. a ügyében, ki f. é. január 27-ken állítólagos gyermekgyilkolási bünténnyel vádoltatott. Védője Simón Elek ügyvéd ur volt. A tárgyalás számos hallgatóság jelenlétében d. e. 9-óra tájt vette kezdetét s délutánig tartott. A vélebeszéd igen dícsértetik. A vádlottn 2 évi fogságra ítéltetvén föllebbezte az ítéletet.

* A „P. L.” írja, hogy azon tettesek, a kik az üllőuton az izraelita fiók-imaházat kirabolták, a rablott tárgyakkal együtt kézkerekültek.

* A pesti realiskola oly számos látogatásnak örvend, hogy a közösg az új tanévben az első osztályhoz egy párhuzamos osztályt állított föl, mi nem sokára a második osztályra nézve is szükséges lesz.

* Budai lakos Fischer Márton leánya Anna, f. hó 8-ka óta nem találtatik. Az eltűnt leány 14 éves, karcan, szőke. A ki nyomába jó, kérietik a szülőknek Buda 628. sz. a. jelentést tenni.

— Kimutatás a budapesti alagút jövedelmeinek 1862-ki jan. 1-től sept. 30-ig: Az utolsó összes kimutatás 1862-ki jan. 1-től 31-iki augustusig 26425 ft 88 1/2 kr, 1862. évi sept. 1-től 30-ig 107988 gyalogtól a 2 kr 2159 ft 76 1/2 kr, a szekéruton 691 fargozatától a 3 1/2 kr 24 ft 18 1/2 kr, a szekéruton 6897 egyfogatu kocsitól a 5 1/2 kr 379 ft 33 1/2 kr, a szekéruton 11591 kétfogatu kocsitól a 10 1/2 kr 1217 ft 05 1/2 kr, büntetéspénzekből stb. 5 ft 03 kr, tesz 3785 ft 37 1/2 kr, összesen 30211 ft 25 kr.

A budapesti alagút igazgatósága.